

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. П., 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АТА.с Кобуров

при участието на секретаря Вера Сухарова
като разглежда докладваното от АТА.с Кобуров Гражданско дело № 20221230100510 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422 във връзка с чл. 415 ГПК.

Образувано е по искова молба от „Първа инвестиционна банка“ АД, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Драган Цанков“ № 37, вписано в Търговския регистър с ЕИК 831094393, представлявано от Изпълнителните директори Никола Христов Бакалов и Светозар Александров Попов, чрез пълномощника К. А. Л. – старши юрисконсулт, против А. Д. Б., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. „Ц.“ № *** и Г. А. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. „И.“ № ***.

Предявен е обективно (кумулятивно) и субективно (пасивно) съединени установителни искове, касаещи конкретно посочени парични суми за главница, договорна и наказателни лихви, дължими във връзка с договор за банков кредит и разноски за връчване на книжа във връзка с посочения кредит, при условията на солидарна отговорност.

За претендираните вземания, предходно е била издадена Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК с № 450 от 11.10.2021 г. по ч. гр. д. № 1433/2021 г. на РС – гр. П., със солидарни длъжници А. Д. Б., ЕГН: *****, и Г. А. М., ЕГН: *****, срещу която ответниците А. Б. и Г. М., имащи качеството на длъжници в заповедното производство, са депозирали възражение по реда на чл. 414 ГПК след получаване на покА. за доброволно изпълнение по изпълнително дело № 1015/2021 г. по описа на ЧСИ Мартин Кацарски с рег. № 891 в КЧСИ.

В исковата молба се излагат твърдения, че на 02.07.2012 г. между „Първа инвестиционна банка“ АД, действащ в качеството ѝ на кредитор, и кредитополучателите А. Д. Б. и Г. А. М. е бил сключен Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, като по силата на посочения договор кредиторът е предоставил на кредитополучателите банков кредит в размер на 8 500 (осем хиляди и петстотин) евро за погасяване на задължения към ПИБ АД по договори № 022СС-R-000448/02.10.2008 г., № 41KP-AA-0329/14.06.2007 г. и № 41PKO-A-0481/15.09.2007 г., с краен срок за погасяване на всички дължими суми – 15.06.2022 г., като е било уговорено и заплащането на годишна лихва в размер на базов лихвен процент на банката в евро, увеличен с надбавка от 8,51 пункта. Страните договорили още, че при забава в плащането кредитополучателите дължат и обезщетение за забава за просрочените плащания /наказателна лихва/, като неизвършените в срок плащания се отнасят в просрочие и олихвяват с договорения в процесния договор

лихвен процент плюс наказателната надбавка в размер на законната лихва, считано от деня, следващ падежа, независимо от това дали падежът е в неработен ден. Процесният договор за кредит е сключен при условията на чл. 298, ал. 1, т. 1 ТЗ и Общите условия на банката за кредити на физически лица са неразделна част от него, като с подписването на договора за кредит, кредитополучателите са приели прилагането им при уреждане на отношенията между тях и банката във връзка със сключването и изпълнението на договора за кредит. Посочва се, че средствата по кредита са изцяло усвоени еднократно на 04.07.2012 г. по банкова сметка открита на името на А. Д. Б. в банката, като кредита е в просрочие считано от 15.11.2012 г., с просрочени 106 погасителни вноски по главница и 82 погасителни вноски по договорна лихва. Поради допуснатото просрочие на процесния договор, на кредитополучателите са изпратени покани за доброволно погасяване на просрочените задължения, като им е указано, че при неплащане в предоставения им 7-дневен срок от получаването на поканите за доброволно изпълнение, банката ще обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем. Кредитополучателите не са погасили задълженията си и банката е обявила кредита за изцяло и предсрочно изискуем, считано от 02.09.2021 г.

Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответниците А. Д. Б., ЕГН: *****, с адрес гр.П., ж.к.“Ц.” № 23, ет.1, ап.3 и Г. А. М., ЕГН: *****, с адрес гр.П., ж.к.“И.” № 11, вх.А, ет.1, ап.2, при условията на солидарна отговорност, съществуването на вземанията на „Първа инвестиционна банка“ АД, вписано в Търговския регистър на ЮЛНЦ при АВ, с ЕИК: 831094393, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Изгрев“, бул.„Драган Цанков“ № 37, представлявано от изпълнителните директори Никола Христов Бакалов, Светозар Александров Попов, Ралица Иванова Богоева и Чавдар Георгиев Златев, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК № 450 от 11.10.2021 г. и Изпълнителен лист № 321 от 11.10.2021 г. по ч.гр.д.№ 1433/2021 г. на РС-П., произтичащи от отпуснат кредит по Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, и представляващи ЧАСТ ОТ ОБЩИЯ ДЪЛГ по Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит към 07.10.2021 г. включително, в размер на 14050,71 евро /четиринадесет хиляди и петдесет евро и седемдесет и един евроцента/, в това число:

- 8 315,60 евро /осем хиляди триста и петнадесет евро и шестдесет евроцента/ - непогасена главница, ведно със законната лихва върху нея, считано от 08.10.2021 г.;

- 1 542,83 евро /хиляда петстотин четиридесет и две евро и осемдесет и три евроцента/ - непогасена възнаградителна лихва, начислена на основание Раздел II, т.4 от Договора за кредит, за периода 15.11.2018 г. – 01.09.2021 г. включително;

- 3 660,88 евро /три хиляди шестстотин и шестдесет евро и осемдесет и осем евроцента/ - непогасено обезщетение за забава за просрочените плащания (наказателна лихва), начислена на основание Раздел II, т.10 от Договора за кредит, за периода 15.11.2018 г. – 12.03.2020 г. включително;

- 399,16 евро /триста деветдесет и девет евро и шестнадесет евроцента/ - непогасено обезщетение за забава за просрочените плащания (наказателна лихва), начислена на основание Раздел II, т.10 от Договора за кредит, за периода 14.05.2020 г. – 01.09.2021 г. включително;

- 83,16 евро /осемдесет и три евро и шестнадесет евроцента/ - законна лихва, начислена на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД за периода от 02.09.2021 г. до 07.10.2021 г. включително;

- 49,08 евро /четиридесет и девет евро и осем евроцента/ - разноси за връчване на покани до длъжниците.

Претендират се и съдебни и деловодни разноси в настоящото и заповедно производство.

Изпълнена е процедурата по чл. 131 ГПК, като в рамките на едномесечния срок за отговор на исковата молба, такъв е постъпил от ответниците, с които се изразява становище за допустимост, но частична неоснователност на предявените искове. Не се оспорват договорните отношения между страните по процесния договор за банков кредит, оспорват се посочените от ищцовото дружество в извлечението от счетоводните книги по обслужване на кредита погасителни вноски от ответника по дати и размер, съобразно погасителния план на договора. Оспорват претендираните вземания като погасени по давност по чл.110 и чл.111 ЗЗД, като считат, че вземанията за главница са погасени по давност до 07.10.2016 г. и не се дължат, а вземанията за договорна, наказателна и законна лихва са погасени по давност до

07.10.2018 г., поради което не се дължат в претендирания размер. Изразяват становище, че главната претенция и искът за възнаградителна, мораторна и законна лихва подлежат на уважаване до размера, който не е погасен по давност, а за разликата до пълните им претендирани размери следва да бъдат отхвърлени. В тази връзка посочват, че периодът на мораторна, възнаградителна и законна лихва, който не е обхванат от давността, е от 07.10.2018 г. до 07.10.2021 г. и определянето на размера им следва да се базира на дължимата главница, след като бъде преизчислена съобразно размера ѝ. Възразяват срещу плащане на разносните направени от ищеца за връчване на поканите за предсрочна изискуемост на задължението, като неоснователни и прекомерни. Ответницата А. Б. твърди, че ищецът едностранно се е разпореждал с постъпващите от Националното бюро за правна помощ преводи, дължими от ответника, от банковата му сметка по сметката обслужваща банковия му кредит без негово знание и одобрение. Молят за отхвърляне на иска като частично неоснователен.

В съдебно заседание ищцовото дружество, редовно призовано, се представлява от надлежно упълномощения юрисконсулт К. Л., която поддържа исковата молба и моли за уважаване на предявените искове. В депозираните писмени бележки навежда допълнителни съображения за основателността на ищцовата претенция на база А.лиз на събрания по делото доказателствен материал. Претендира сторените по заповедното и исковото производства разноски.

Ответната страна А. А. Б. се явява лично и в качеството на пълномощник на ответницата Г. М., която не се явява и се представлява от адв. А. Б., която поддържа депозираните отговори и оспорва подадената искова молба. Прави възражения за изтекла погасителна давност и за наличието на неравноправни клаузи в сключения между страните кредитен договор, които доразвива в депозирания писмена защита. Посредством последната твърди, че претендираните вземания на кредитора не са безспорно установени по размер. Навежда, че процесният договор не съответства на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради което същият се явява недействителен, респективно ищцовите претенции за вземания за възнаградителна и мораторна лихва, както и за такси по кредита за неоснователни. По отношение на главницата по договора за кредит счита, че същата е погасена по давност по смисъла на чл. 110 ЗЗД. Моли за отхвърляне на исковете, инициирали производството, претендира сторените разноски по делото.

По делото са ангажирани писмени доказателства, изслушано е и е прието заключението на вещото лице по назначена съдебно-счетоводна експертиза, както и по допълнителна такава.

Съдът, като разгледа приложените по делото писмени доказателства, както и становищата на страните, всички преценени поотделно и в съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че същите са сключили договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, заверено копие от който е представено по делото, както и от общите условия и от погасителния план към него, които също са представени по делото.

По отношение на относимите към разглеждания спор по настоящото производство параметри на кредитното отношение, от цитираните документи, се установява, че банката е предоставила на ответниците банков кредит в размер на 8 500 (осем хиляди и петстотин) евро по разплащателна сметка с IBAN: BG39FINV9150101551756, водена на името на А. Д. Б. за погасяване на съществуващи задължения по договор за кредит с № 022CC-R-000448/02.10.2008 г., кредитна карта с № 41KP-AA-0329/14.06.2007 г. и кредитна карта с № 41PKO-A-0481/15.09.2007 г., с краен срок за погасяване на кредита (краен падеж) - 15.06.2022 г., който е изтекъл в хода на сегашното съдебно производство, и погасяване чрез 120 месечни вноски (индивидуализирани по падеж и размер в погасителния план към договора). Страните уговорили, че за ползвания кредит кредитополучателите ще заплащат на Банката годишна лихва в размер на базовия лихвен процент на Банката в евро, който към момента на сключване на сделката е в размер на 7.99 %, увеличен с надбавка от 8,51 пункта, при което величината на годишния лихвен процент към този момент е 16,5 % (раздел II, т. 4 и т. 5 от договора), с годишен процент на разходите 18,81 % (отразен както в договора, така и в погасителния план). Както в договора, така и в общите условия на Банката, липсва ясно разписана методика на формирането на ГПР – кои компоненти точно са включени в него и как се формира размерът на същия. В раздел II, т. 10 от процесния договор е уговорено, че при просрочване в плащането на главницата, се дължи „наказателна лихва“, имаща

характера на мораторна неустойка, чийто размер се формира от дължимата възнаградителна лихва, увеличена със стойността на законната лихва за забава, чието начисляване се прави от момента на забавата до погасяването. Уговорено е още, че при наличие на просрочени плащания, Банката има право да обяви кредита за предсрочно изискуем или да увеличи размера на лихвения процент по кредита, включително надбавката. В раздел X, т. 10.1.2, б. „а“ от Общите условия към договора е предвидено, че Банката има право да обяви кредита за изцяло и предсрочно изискуем при забава в погасяването на кредита – с писмено уведомление от кредитодателя до кредитополучателите, ако забавата продължава повече от 5 дни след падежа. Отново в Общите условия към договора – в раздел IV, т. 4.10., е предвидено задължението за кредитополучателите да заплащат на кредитодателя и съответни разноски.

За претендираните от кредитодателя вземания по цитирания Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, последният е подал Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, въз основа на което е образувано ч.гр.д. № 1433/2021 г. п описа на РС-П., по което е издадена Заповед за изпълнение № 450 от 11.10.2021 г., като длъжниците по заповедта, в законоустановения срок са депозирали възражения срещу нея, по реда на чл. 414 ГПК.

Съгласно приложените към исковата молба покани, отправени от „ПИБ“ АД до ответниците А. Б. и Г. М., ищцовото дружество е предоставило на всеки от ответниците 7-дневен срок, считано от получаването на нарочната покА., доброволно да погасят просрочените си задължения по кредита, подробно описани в самата покА.. Посредством коментираните покани кредитодателят изрично е съобщил на кредитополучателите, че при неизпълнение на просрочените задължения по процесния кредитен договор в предоставения за това срок, на основание т. 10.1.2, б. „а“ във връзка с т. 10.1 от Раздел X на Общите условия на Банката за кредити на физически лица, ще счита кредита за изцяло и предсрочно изискуем. Видно от представените заверени преписи от констативни протоколи, разписки и уведомления, изходящи от частния съдебен изпълнител Мартин Кацарски с рег. № 891 на КЧСИ, поканите до длъжниците са били връчени по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК, чрез поставяне на уведомление, адресирано до А. Д. Б. на 06.08.2021 г. на посочения в същото адрес, както и уведомление, адресирано до Г. А. М. на 27.07.2021 г. на посочения в същото адрес, в които уведомления са посочени указанията по чл. 47, ал. 2 от ГПК и последиците по чл. 47, ал. 5 от ГПК. В срока за получаване на поканите, длъжниците не са се явили в кантората на частния съдебен изпълнител за получаването им, като същият е изтекъл, съответно на 20.08.2021 г. по отношение на А. Б., и на 10.08.2021 г. по отношение на Г. М..

По делото е представено и извлечение от движението по сметката за обслужване на кредита с титуляр А. Д. Б., за периода 07.10.2016 г. – 07.10.2021 г.; извлечение от движението по разплащателна сметка в лева с IBAN – BG92FINV91501000001734, открита в ПИБ АД с титуляр А. Д. Б., за периода 14.06.2007 г. – 06.04.2023 г. и извлечение от движението по сметката за обслужване на кредита с титуляр А. Д. Б., за периода 29.06.2012 г. – 10.04.2023 г.

Към доказателствения материал е приобщена и Справка за изплатените от Национално бюро за правна помощ на А. Д. Б. възнаграждения за предоставена от същата правна помощ за периода 01.01.2012 г. – 31.12.2021 г., ведно с подробни счетоводни справки за периода, както и платежните нареждания за направените към Б. плащания, от които е видна банковата сметка, датата и основанието за плащане.

От приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, отговаряща в пълен обем на поставените задачи, се установява, че: отпуснатият кредит по договор за банков кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. в размер на 8500 /осем хиляди и петстотин/ евро е усвоен еднократно на 04.07.2012 г. с прехвърляне на сумата по банкова сметка с IBAN – BG39FINV9150101551756, открита в ПИБ АД на името на А. Д. Б.. Размерът на вземанията на Банката по Договора за кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. към датата на съставяне на извлечението от счетоводни книги на ПИБ АД - 08.10.2021 г., въз основа на което е издадена оспорената заповед за незабавно изпълнение, са в общ размер на 14050,71 /четиринадесет хиляди и петдесет евро и седемдесет и един евроцента/ евро, представляващи неплатени: 8315,60 евро незаплатена главница; 1542,83 евро непогасена договорна /възнаградителна/ лихва, начислена съгласно раздел II, т.4 от Договора за периода от 15.11.2018 г. до 01.09.2021 г. включително; 3660,88 евро наказателна лихва за просрочена главница, начислена съгласно раздел II, точка 10 от Договора за периода от 15.11.2018 г. до

12.03.2020 г. включително; 399,16 евро наказателна лихва за просрочена главница, начислена съгласно раздел II, точка 10 от Договора за периода от 14.05.2020 г. до 01.09.2021 г. включително; 83,16 евро законна лихва на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД начислена за периода от 02.09.2021 г. до 07.10.2021 г. включително и 49,08 евро разноси по връчвано на покани на длъжниците. След датата на подаване на заявлението в Районен съд - гр. П. – 08.10.2021 г. по Договора за кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. няма извършвани плащания от ответниците А. Д. Б. и Г. А. М..

Съгласно заключението на вещото лице по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, представените банкови извлечения по разплащателна сметка в лева с № 92FINV91501000001734 за периода от 14.06.2007 г. до 06.04.2023 г. отразяват в хронологичен ред всички банкови операции за периода, като за периода от 09.01.2012 г. до 30.09.2021 г., след която дата към датата на издаване на извлечението 06.04.2023 г. няма отразени движения по сметката поради липса на такива. Представените банкови извлечения по разплащателна-кредитна сметка в евро с № BG39FINV9150101551756, по която е бил обслужван процесния кредит, открита от адв. Б. за периода от 29.06.2012 г. до 10.04.2023 г., отразяват в хронологичен ред всички банкови операции за периода от 29.06.2012 г. до 02.07.2014 г., след която дата към датата на издаване на извлечението 10.04.2023 г. няма отразени движения по сметката поради липса на такива.

Вещото лице е посочило, че банковото извлечение представено от ищеца по разплащателна-кредитна сметка в евро № BG39FINV9150101551756/02.07.2012 г., по която е бил обслужван процесния кредит, за периода от 29.06.2012 г. до 10.04.2023 г., не може да бъде идентично като външен изглед с представеното по делото извлечение от счетоводните книги на банката по обслужване на процесния кредит, представен в заповедното производство от ищеца. Двете извлечения, въпреки че носят една и съща информация по кредита, няма как да бъдат идентични като външен изглед. Вещото лице изразява становище, че ако това бе възможно банките нямаше да представят в съда извлечение от счетоводните книги, а щяха да представят директно извлечение от движението по сметката.

В заключението по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза се сочи още, че предоставеният банков кредит на ответниците по Договор за банков кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. в размер на 8500,00 /осем хиляди и петстотин/ евро е усвоен еднократно на 04.07.2012 г. с прехвърляне на сумата по банкова сметка с IBAN BG39FINV9150101551756, открита в ПИБ АД на името на А. Д. Б.. Няма издадени първични счетоводни документи, поради факта, че Банката не използва счетоводна система, а използва така нар. информационна система. На датата на усвояване на процесния кредит - 04.07.2012 г. от разплащателната сметка са погасени стари задължения към банката в общ размер на 7839,92 /седем хиляди осемстотин тридесет и девет евро и 92 евроцента/, от които: 2052,33 евро по банков кредит с № 022CC-R-000448/02.10.2008 г., 4700,78 евро по кредитна карта с № 41KP-AA-0329/14.06.2007 г. и 1086,81 евро по кредитна карта с № 41PKO-A-0481/15.09.2007 г. Кредитополучателите при подписване на договора за банков кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. са били запознати за тези задължения и са дали съгласието си, тъй като в раздел III, т.11, б.„б“ от договора изрично е записано, че задълженията по договора за кредит № 022CC-R-000448/02.10.2008 г., кредитна карта № 41KP-AA-0329/14.06.2007 г. и кредитна карта № 41PKO-A-0481/15.09.2007 г. трябва да се погасят и кредитите да се закрият. Остатък от средства по кредитната сметка след тяхното погасяване към 04.07.2012 г. е в размер на 680,08 /шестстотин и шестдесет евро и 08 евроцента/. На същата дата от тях са платени 190,45 евро /170 евро – комисионна управление на кредита и 20,45 евро такса разглеждане искането за кредит/.

За периода от 29.08.2012 г. до 14.04.2023 г., Банката е прехвърлила служебно средства от разплащателната сметка в лева открита в ПИБ от ответника Б. с № 92FINV91501000001734 по разплащателната-кредитна сметка /по обслужване на процесния кредит/ в евро на ответника Б. с № BG39FINV9150101551756, сума в размер на 580,25 лева при курс на превалутиране – 1,9585/1 евро - 296,28 евро, посочени подробно в табличен вид в констативно-съобразителната част от заключението. Посочено е, че съгласно т.12.1 от Раздел XII от ОУ на ПИБ АД за кредити на физически лица, неразделна част от договора за кредит и подписан от кредитополучателите, същите са дали „изричното и неотменимо писмено съгласие и упълномощава банката служебно да събира всички дължими и от кредитополучателя суми по договора, от всяка негова сметка при нея“.

От общата сума на служебно наредените дебити по разплащателна сметка на ответника Б. в лева, в разплащателна сметка на Б. в евро, за периода от 02.07.2012 г. до

14.04.2023 г., в размер на 580,25 лева, при курс на превалутиране 1,9585 - 296,28 евро, са погасявани лихви и главници по кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г., и една такса за поддържане на сметката, описани подробно в таблица, поместена в констативно-съобразителната част от заключението.

От преведените от НБПП /Национално бюро за правна помощ/ за периода от 02.07.2012 г. до 14.04.2023 г. по разплащателната сметка 92FINV91501000001734 на ответника Б. суми в размер на 13150,00 лева, служебно са били платени задължения по кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. /главници и лихви/ в размер на 3890,06 /три хиляди осемстотин и деветдесет лева и 06 ст./ лева, подробно посочени по дати и суми в нарочна таблица в констативно-съобразителната част от заключението. Тези банковите операции /преводи на суми/ са отразени в хронологичен ред и са намерили отражение в представеното от ищеца счетоводно извлечение от кредитната сметка на ответника по делото.

Общият размер на просрочените вноски, съгласно погасителния план по главницата на процесния кредит, към 08.10.2021 г. /датата на входиране от ищеца на заявлението по чл. 417 от ГПК в съда/, считано пет години назад от тази дата до 08.10.2016 г. е 5290,08 /пет хиляди двеста и деветдесет евро и 08 евроцента/ евро.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Безспорно е по делото, че между ищцовото дружество „Първа инвестиционна банка“ АД, в качеството на кредитодател, и ответниците А. Д. Б. и Г. А. М., като кредитополучатели, е сключен Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, по който и двете страни са поели съответни задължения, подробно посочени във фактическото изложение.

Установява се и обстоятелството, че ищецът в настоящото производство се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 1433/2021 г. по описа на РС-П., срещу А. Д. Б. и Г. А. М., както и че в срока, визиран в чл. 414 ГПК, ответниците в настоящото производство /длъжници в заповедното такова/ са подали възражение срещу издадената заповед за изпълнение.

В указания от съда срок, заявителят е предявил иск за установяване на вземането си, предвид което настоящата претенция по чл. 422 ГПК се явява допустима.

Преди да пристъпи към разглеждане на предявените искове по същество, съдът следва да обсъди релевираните от ответната стр.А. възражения за недействителност на процесния договор, поради противоречието му с нормите на ЗПК и по-конкретно на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

Нещо повече. Съдът е длъжен да провери действителността на договора и на ненаведени от страните основания в следните хипотези: 1. при нарушение на добрите нрави - т.3 от ТР № 1/15.06.2010 г. на ОСТК на ВКС; Решение № 229 от 21.01.2013 г. по т.д. № 1050/2011 г. на II т.о. на ВКС; Решение № 252 от 21.03.2018 г., по т.д. № 951/2017 г. на ВКС, II т.о.; Решение № 247 от 11.01.2011 г. по т.д. № 115/2010 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Решение № 125 от 10.10.2018 г. по гр. д. № 4497/2017 г. на ВКС, III г.о.; 2. при неравноправни клаузи във вреда на потребителя - Решение № 23 от 07.07.2016 г. по т.д. № 3686/2014 г. на ВКС, I т.о.; Решение № 188 от 15.12.2017 г. по т.д. № 2613/2016 г. на ВКС, II т.о.; Решение № 142 от 01.08.2018 г. по т.д. № 1739/2017 г. на ВКС, II т.о.; 3. при нарушаване на императивни правни норми, които водят до накърняване на установения в стр.А.та правов ред, при положение, че за установяване на нищожността не се изисква събиране на доказателства - Решение № 204 от 05.10.2018 г. по гр.д. № 3342/2017 г. на ВКС, IV г.о.; Решение № 198/10.08.2015 г. по гр.д. № 5252/2014 г., ВКС, IV г.о.; Решение № 384 от 2.11.2011 г. по гр. д. № 1450/2010 г., ВКС, I г. о.

С оглед посоченото, на първо място следва да се извърши проверка дали ли е основание за нищожност на договора според наведените възражения на ответната стр.А. и в кръга на описаните, за които съдът следи служебно.

Ищецът „Първа инвестиционна банка“ АД е банка, юридическо лице по смисъла на чл.2, ал.1, т.1 ЗКИ, което извършва публично привличане на влогове или други възстановими средства и предоставя кредити или друго финансиране за своя сметка и на собствен риск.

Ответниците А. Б. и Г. М. са физически лица, които при сключване на кредитния договор, доколкото липсват данни за противното, са действали извън рамките на своята

професионална или търговска дейност. Следователно, при сключването на договора, ищецът е действал в качеството на „кредитор“, съгласно легалната дефиниция обективирА. в чл. 9, ал. 4 ЗПК, а ответниците са имали качеството на „потребител“, съобразно легалното определение на чл. 9, ал. 3 ЗПК. В резултат на посочените обстоятелства, сключеният между страните договор за банков кредит разкрива признаците на такъв за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК, поради което за неговата валидност и последици важат разпоредбите на специалния по отношение на ЗЗД закон, а именно Закон за потребителския кредит, в редакцията му към момента на сключване на процесния договор (Обн., ДВ, бр. 18/2010 г., в сила от 12.05.2010 г., изм. и доп., бр. 58/2010 г., в сила от 31.08.2010 г.).

Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, договорът за кредит следва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин, т.е. посочване в договора на общата дължима сума. Коментираното изискване е въведено, за да гарантира, че потребителят ще е наясно по какъв начин се формира неговото задължение. В тази връзка следва да се отбележи, че ГПР представлява вид оскъпяване на кредита, защото тук са включени всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва. Затова е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжникът, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. Целта на цитирА.та разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да сключи облигационния договор.

На следващо място, според чл. 19, ал. 1 ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. ГПР се изчислява по специална формула. Спазването на това изчисление, дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. Тоест, в посочената величина /бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита/, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение.

В конкретния случай, ГПР **не отговаря** на законовите изисквания, тъй като е посочено единствено, че той е във фиксиран размер от 18,81 %, като нито от договора, нито от общите условия към него, не става ясно кои разходи покрива. В процесния договор е посочена единствено абсолютната стойност на ГПР, без ясно разписА. методика на формирането му – кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият от 18,81 %. Посочената годишна лихва в размер на базовия лихвен процент на Банката в евро, който към момента на сключване на сделката е в размер на 7.99 %, увеличен с надбавка от 8,51 пункта, при което величината на годишния лихвен процент към този момент е 16,5 %, не е ясно как точно се съдържа и как е изчислена по отношение на общия ГПР. В процесния кредитен договор никъде не са посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляването, т.к. конкретика за точните допускания, които евентуално са взети предвид – липсва. Съдът намира, че потребителят е бил поставен в невъзможност да разбере какъв е реалният процент на оскъпяване на кредита и дали посоченият в договора ГПР съответства на действителните разходи за кредитополучателите. Всички тези обстоятелства водят до извода, че процесният договор за банков кредит не съответства на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

Същевременно, разпоредбата на чл. 22 ЗПК предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са изискуеми при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, отговорността на кредитополучателя не отпада изцяло, като той дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

Предвид изложените съображения, съдът приема, че в конкретния случай не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗПК, в каквато насока е и направеното от

ответната стрА. възражение, поради което, на основание чл. 22 ЗПК, сключеният между „Първа инвестиционна банка“ АД, в качеството на кредитодател, и ответниците А. Д. Б. и Г. А. М., като кредитополучатели, Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, е недействителен.

Последиците, които произтичат от недействителния кредитен договор са ясно и конкретно разписани в разпоредбата на чл. 23 ЗПК, а именно – потребителят връща само чистата стойност на кредита, без да дължи заплащане на лихва или на други разходи по него.

Както се посочи в изложението, разпоредбите на ЗПК, които уреждат недействителността на договора за потребителски кредит и последиците от тази недействителност, са специални по отношение общата уредба на коментираните институти, регламентирани в ЗЗД. Ето защо, при установяване на такава недействителност в производството по чл. 422 ГПК, съдът следва да признае с решението си дължимата главница по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, като не е нужно нейното връщане да се извърши в отделно производство, с правно основание по чл. 55 ЗЗД.

В тази връзка, съдът намира за необходимо да посочи, че изрично в Определение № 50161 от 29.03.2023 г. на ВКС по т.д. № 1070/2022 г., II т.о., ТК, се излагат мотиви, че при установяване на недействителността на договора по смисъла на чл. 23 ЗПК, в производството по чл. 422 ГПК, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитирА.та разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство по предявен иск с правно основание чл. 55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от стрА. на потребителя на изтекла погасителна давност, което би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл. 23 в специалния по отношение на ЗЗД ЗПК.

С оглед изложеното, на основание чл. 23 ЗПК, ищцовите претенции касателно признаване за установено по отношение на ответниците, съществуването на вземанията на ищеца, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, въз основа на документ по чл. 417 ГПК, представляващи вземания за възнаградителна лихва, обезщетение за забава и разноски за връчване на покани до длъжниците, произтичащи от обявления за недействителен договор за банков кредит, следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на иска за главница по процесния кредитен договор, която съгласно съображенията, изложени по-горе в мотивите на настоящия съдебен акт, трябва да бъде уважен за невърнатата чиста стойност на кредита, съдът намира следното:

От приетото по делото заключение на вещото лице по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че размерът на вземането на Банката за непогасена главница по процесния договор за банков кредит, към датата на съставяне на документа по чл. 417 ГПК (08.10.2021 г.), въз основа на който е издадена оспорената заповед за незабавно изпълнение, е в размер на 8 315,60 (осем хиляди триста и петнадесет евро и шестдесет евроцента) евро, както и че след датата на подаване на заявлението в съда (08.10.2021 г.) няма извършвани плащания по договора от кредитополучателите, ответници по настоящото производство.

В тази връзка, неоснователно е наведеното от ответната стрА. възражение, че претендираните вземания, като релевантно в случая е това за главница, са недоказани по размер, тъй като не е доказан от стрА. на ищеца начина, по който кредитът е бил отпуснат и усвоен.

Ясно, систематизирано и обосновано, в заключението си по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице отговаря на зададените от ответната стрА. въпроси и посочва, че предоставеният банков кредит на ответниците по Договор за банков кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. в размер на 8500,00 /осем хиляди и петстотин/ евро, е усвоен еднократно на 04.07.2012 г. с прехвърляне на сумата по банкова сметка с IBAN BG39FINV9150101551756, открита в ПИБ АД на името на А. Д. Б.. На датата на усвояване на процесния кредит - 04.07.2012 г. от разплащателната сметка са погасени стари задължения към банката в общ размер на 7839,92 /седем хиляди осемстотин тридесет

и девет евро и 92 евроцента/ евро, от които: 2052,33 евро по банков кредит с № 022СС-R-000448/02.10.2008 г., 4700,78 евро по кредитна карта с № 41КР-АА-0329/14.06.2007 г. и 1086,81 евро по кредитна карта с № 41РКО-А-0481/15.09.2007 г.

Неоснователно е и възражението касателно твърдения нищожен предмет на кредитния договор, тъй като ответницата Б. не е била запозната предварително с размера на старите задължения, които следва да се погасят с процесния договор за банков кредит, посочени в договора само с номера, но без размер, както и че липсва уговорка между страните, от която да е било дадено съгласие от стрА. на кредитополучателите за дължимите размери, с които следва да се погасят тези стари задължения - предмет на процесния договор.

Отново от заключението на вещото лице по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, е видно, че кредитополучателите при подписване на договора за банков кредит № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. са били запознати с тези задължения и са дали съгласието си, тъй като в раздел III, т.11, б.„б“ от договора изрично е записано, че задълженията по договора за кредит № 022СС-R-000448/02.10.2008 г., кредитна карта № 41КР-АА-0329/14.06.2007 г. и кредитна карта № 41РКО-А-0481/15.09.2007 г. трябва да се погасят и кредитите да се закрият.

Доколкото представените по делото Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, погасителен план и общи условия към него, са подписани от ответниците Б. и М., и положените подписи не са оспорени по надлежния ред, то по аргумент от чл. 180 ГПК следва да се приеме, че същите материализират техни изявления. Следователно ответната стрА. е запозната с т.н. „стари задължения“, които са предмет на процесния договор за банков кредит и е дала съгласието си за сключването на коментираните клаузи, обективиращи постигнатите уговорки между страните касателно предмета на договора. Нещо повече, изхождайки от обстоятелството, че кредитополучателят е инициатор на процедурата по одобрение и отпускане на банков кредит, се налага логически обоснованият извод, че именно той определя параметрите на евентуалния кредит и най-вече неговия размер. Поради което не може да се приеме за основателно твърдението, че ответната стрА. не е била запозната с размера на старите задължения, които е следвало да се погасят с процесния договор за кредит, съответно, че последният е с нищожен предмет.

Неоснователно се явява и възражението на ответната стрА., че претендираните от ищеца вземания, като релевантно в случая е това за главница, са погасени по давност.

Новелата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД предвижда, че давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

От ангажираните по делото доказателства от стрА. на ищцовото дружество, безспорно се установява, че кредитът, отпуснат на ответниците е обявен от кредитора за изцяло и предсрочно изискуем, считано от 02.09.2021 г.

Настъпването на предсрочната изискуемост на един кредит предполага както реализирането на съответните предпоставки, предвидени в кредитния договор, така и изпращане от кредитора до длъжника на нарочно волеизявление, че ще счита кредита за предсрочно изискуем. Когато с уведомлението си до длъжника кредиторът му е предоставил определен срок за изпълнение, но такова не бъде направено, предсрочната изискуемост ще настъпи след изтичането на дадения срок.

Предвид представените заверени преписи от констативни протоколи, разписки и уведомления, изходящи от частния съдебен изпълнител Мартин Кацарски с рег. № 891 на КЧСИ, поканите до длъжниците са били връчени по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК, чрез поставяне на уведомление, адресирано до А. Д. Б. на 06.08.2021 г., както и уведомление, адресирано до Г. А. М. на 27.07.2021 г., като в срока за получаване на поканите, длъжниците не са се явили в кантората на частния съдебен изпълнител за получаването им, като същият е изтекъл, съответно на 20.08.2021 г. по отношение на А. Б., и на 10.08.2021 г. по отношение на Г. М.. ПокА.та, адресирА. до А. Б., на основание чл. 47, ал. 5 ГПК, се счита за връчена на 21.08.2021 г., от която дата започва да тече и предоставения 7-дневен срок за доброволно погасяване на задълженията по договора, като последният е изтекъл на 30.08.2021 г. (чл. 60, ал. 6 ГПК), следователно по отношение на Б., фактическият състав на предсрочната изискуемост на кредита се е осъществил на 31.08.2021 г. ПокА.та, адресирА. до Г. М., на основание чл. 47, ал. 5 ГПК, се счита за връчена на 11.08.2021 г., от която дата започва да тече и предоставения 7-дневен срок за доброволно погасяване на задълженията по договора, като последният е изтекъл на 18.08.2021 г., следователно по отношение на М., фактическият състав на предсрочната изискуемост на кредита се е осъществил на 19.08.2021 г.

По своето същество предсрочната изискуемост е резултат от промяна в задължението на длъжника, след упражняване на потестативно право на кредитора. Доколкото предсрочната изискуемост е едностранно право на кредитора и само той може да се позовава на последиците му, дори и фактическият състав, трансформиращ уговорката за начин на връщане на кредита да е изпълнен по-рано, само кредиторът може да определи момента, в който да се позове на ефекта му. В този смисъл, отчитането на цялата главница като предсрочно изискуема на 02.09.2021 г. и преустановяването на начисляване на договорните лихви след тази дата е съответно на последиците от достигналото вече до длъжника уведомление.

От изложеното следва, че процесният кредит е предсрочно изискуем, считано от 02.09.2021 г.

Съгласно чл. 116, б. „б“ ЗЗД давността се прекъсва при предявяване на иск и не тече в хода на самото съдебно производство - чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД. С оглед разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК, в хипотезата на предявяване на иск, имащ за предмет установяване съществуването на вземане по издадена заповед за изпълнение, искът се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4 ГПК. В конкретния случай, с подаването на заявлението, инициирало производството по ч.гр.д. № 1433/2021 г. по описа на РС-П., давността по отношение претендираното вземане за главница, е прекъсната на 08.10.2021 г. и същата не тече в хода на настоящото производство.

Макар уговорката за погасяване на задължението за главница с отделни вноски, начина на плащане не превръща коментираните вноски, в повечето случаи месечни такива, в периодични плащания по чл. 111, б. „в“, пр. 3 ЗЗД, съответно за погасяване на задължението за главница е приложим 5-годишният давностен срок по чл. 110 ЗЗД.

Като се има предвид, че заявлението по чл. 417, т. 2 ГПК на настоящия ищец срещу двамата ответници е било депозирано пред заповедния съд на 08.10.2021 г., претендираното вземане за главница не е погасено по давност, тъй като от момента на неговата изискуемост – 02.09.2021 г. до предявяване на вземането – 08.10.2021 г. не е изтекъл срокът по чл. 110 ЗЗД.

На последно място, съдът намира за неоснователни и бланкетните възражения на ответната стрА. за наличието на неравноправни клаузи в процесния кредитен договор. Общите възражения, изложени от ответната стрА. в депозираната писмена защита, по никакъв начин не конкретизират оплакванията на кредитополучателите, които съдът да разгледа и Анализира. Същевременно, при извършената служебна проверка, съдът не установява неравноправни клаузи в процесния кредитен договор.

Предвид всичко изложено, ищцовата претенция касателно главницата по процесния договор подлежи на уважаване в размер съответстващ на невърнатата чиста стойност на кредита.

Съгласно експертното заключение по допуснатата допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, както и от разпита на вещото лице, което е изготвило същата (в съдебно заседание, проведено на 06.06.2023 г.), представените банкови извлечения по разплащателна-кредитна сметка в евро с № BG39FINV9150101551756, по която е бил обслужван процесният кредит, с титуляр А. Б., за периода от 29.06.2012 г. до 10.04.2023 г., отразяват в хронологичен ред всички банкови операции за периода от 29.06.2012 г. до 02.07.2014 г., след която дата към датата на издаване на извлечението 10.04.2023 г. няма отразени движения по сметката, поради липса на такива. След служебно извършени математически изчисления /неналагащи специални знания/, на база на представените извлечения по движението по сметката в евро с № BG39FINV9150101551756, с титуляр А. Б., по която е бил обслужван процесният кредит, се установява, че общият размер на доброволните плащания, за погасяване на главница и лихви, сторени по кредита са в размер на 1621,65 (хиляда шестстотин двадесет и едно евро и шестдесет и пет евроцента) евро.

При установената в изложението недействителност на процесния кредитен договор по смисъла на чл. 22 ЗПК, съответно недействителността на клаузите касаещи лихви, обезщетение за забава, както и за разноски, сумите, които длъжникът по кредитния договор е платил в полза на кредитора, се отнасят за погасяване на валидните задължения по него, в конкретния случай – за погасяване на главницата. Следователно, от усвоения размер на кредита - 8500 евро, е необходимо да се приспадна доброволните плащания направени от кредитополучателите - 1621,65 евро, в резултат на което се получава невърнатата чиста

стойност на кредита в размер на 6878,35 (шест хиляди осемстотин седемдесет и осем евро и тридесет и пет евроцента) евро.

Относно разноските:

При този изход на делото, на страните следва да се присъдят разноски съобразно уважената и отхвърлената част от исковите претенции.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСТГК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, респ. чл. 415, ал. 4 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора, разпредели отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. Присъдените със заповедта за изпълнение разноски, не се включват в предмета на установителния иск по чл. 422 ГПК, а представляват законна последица от уважаването/отхвърлянето на иска, като съдът, който разглежда иска по чл. 422 ГПК, следва да разпредели отговорността за разноски по издаване на заповедта за изпълнение, като се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство.

С оглед изложеното и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответниците следва да бъдат осъдени солидарно да заплатят на ищцовото дружество претендираните разноски в заповедното производство, които съгласно уважената част от исковите възлизат в размер на 318,01 лв., изчислени на основата на: 549,62 лв. – заплатена държавна такса, и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено от заповедния съд, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ. На същото основание ответниците следва да бъдат осъдени солидарно да заплатят на ищеца и сторените разноски в настоящето исково производство, които възлизат на сума в размер на 685,37 лв., формирани на базата на: 658,04 лв. – заплатена държавна такса, 200 лв. – заплатено възнаграждение за вещо лице, и 542 лв. – претендирано юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати сторените от ответната стр.А. разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. Ответниците не са ангажирали доказателства за реалното извършване на съдебно-деловодни разходи в заповедното производство, нито са представили документи за ползване на безплатна правна помощ. Ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответниците Б. и М. сторените от тях разноски в настоящето исково производство, съразмерно с отхвърлената част от иска, които възлизат на сума в размер на 102,09 лв., формирани на базата на 200 лв. – заплатено възнаграждение за вещо лице. Необосновано е искането за присъждане на разноски в размер на 400 лв., представляващи разходи за съдебно-счетоводна експертиза, посочени в списък по чл. 80 ГПК от ответната стр.А., тъй като такива са направени единствено в размер на 200 лв.

По отношение на осъщественото от стр.А. на адв. Б. процесуално представителство на ответника М. в настоящето производство, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие (л. 81 от делото), същото е оказано безплатно на Г. М., на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА. Съгласно ал. 2 от тази разпоредба, ако в производството насрещната стр.А. е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата стр.А. да го заплати. В тази връзка, с оглед изхода на делото, ищцовото дружество следва да бъде осъдено да заплати на процесуалния представител на ответницата М. - адв. А. Б., адвокатско възнаграждение, изчислено на основание чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, чийто размер, пропорционално на отхвърлената част от исковите претенции, възлиза на 1454,03 лв., във връзка с оказаната безплатна правна помощ в настоящето исково производство.

Абсолютно неоснователно обаче се явява искането за присъждане на адвокатско възнаграждение от ответницата А. Б. за осъщественото от същата, в качеството на адвокат, процесуално представителство на себе си, съгласно представения по делото списък с разноски по чл. 80 ГПК и Договор за правна защита и съдействие от 10.01.2023 г. (л. 258 от делото), осъществено на основание чл. 38 във вр. с чл. 36 ЗА. В доктрината и съдебната практика липсва институт, който да предвижда едно лице да упълномощи себе си с правото да се представлява, още повече да предвижда, че за така осъщественото процесуално представителство се дължи възнаграждение, тъй като последното е оказано безплатно.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422 ГПК, че А. Д. Б., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. "Ц." № 23, ет.1, ап.3 и Г. А. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. "И." № 11, вх.А, ет.1, ап.2, **при условията на солидарна отговорност, дължат** на „Първа инвестиционна банка“ АД, вписано в Търговския регистър на ЮЛНЦ при АВ, с ЕИК: 831094393, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Изгрев“, бул. „Драган Цанков“ № 37, представлявано от изпълнителните директори Никола Христов Бакалов, Светозар Александров Попов, Ралица Иванова Богоева и Чавдар Георгиев Златев, следната сума, за която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК № 450 от 11.10.2021 г. и Изпълнителен лист № 321 от 11.10.2021 г. по ч.гр.д. № 1433/2021 г. на РС-П., **а именно:** 6878,35 (шест хиляди осемстотин седемдесет и осем евро и тридесет и пет евроцента) евро, представляваща невърнатата чиста стойност от главницата по Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, сключен между „Първа инвестиционна банка“ АД, ЕИК: 831094393, като кредитодател, и А. Д. Б., ЕГН: ***** и Г. А. М., ЕГН: *****, като кредитополучатели, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 08.10.2021 г. до погасяването ѝ, като **ОТХВЪРЛЯ** този иск за разликата над така уважената му част до неговия пълен заявен размер от 8315,60 (осем хиляди триста и петнадесет евро и шестдесет евроцента) евро.

ОТХВЪРЛЯ предявените иски с правно основание чл.422 ГПК вр. чл.415 ГПК от „Първа инвестиционна банка“ АД, вписано в Търговския регистър на ЮЛНЦ при АВ, с ЕИК: 831094393, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Изгрев“, бул. „Драган Цанков“ № 37, представлявано от изпълнителните директори Никола Христов Бакалов, Светозар Александров Попов, Ралица Иванова Богоева и Чавдар Георгиев Златев, с които се иска да бъде признато за установено по отношение на ответниците А. Д. Б., ЕГН: *****, с адрес гр.П., ж.к.“Ц.“ № 23, ет.1, ап.3 и Г. А. М., ЕГН: *****, с адрес гр.П., ж.к.“И.“ № 11, вх.А, ет.1, ап.2, при условията на солидарна отговорност, съществуването на вземанията на „Първа инвестиционна банка“ АД, вписано в Търговския регистър на ЮЛНЦ при АВ, с ЕИК: 831094393, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Изгрев“, бул.„Драган Цанков“ № 37, представлявано от изпълнителните директори Никола Христов Бакалов, Светозар Александров Попов, Ралица Иванова Богоева и Чавдар Георгиев Златев, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК № 450 от 11.10.2021 г. и Изпълнителен лист № 321 от 11.10.2021 г. по ч.гр.д. № 1433/2021 г. на РС-П., произтичащи от отпуснат кредит по Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит, и представляващи ЧАСТ ОТ ОБЩИЯ ДЪЛГ по Договор № 022LD-R-001931/02.07.2012 г. за банков кредит към 07.10.2021 г. включително, в това число:

- 1 542,83 евро /хиляда петстотин четиридесет и две евро и осемдесет и три евроцента/ - непогасена възнаградителна лихва, начислена на основание Раздел II, т.4 от Договора за кредит, за периода 15.11.2018 г. – 01.09.2021 г. включително;

- 3 660,88 евро /три хиляди шестстотин и шестдесет евро и осемдесет и осем евроцента/ - непогасено обезщетение за забава за просрочените плащания (наказателна лихва), начислена на основание Раздел II, т.10 от Договора за кредит, за периода 15.11.2018 г. – 12.03.2020 г. включително;

- 399,16 евро /триста деветдесет и девет евро и шестнадесет евроцента/ - непогасено обезщетение за забава за просрочените плащания (наказателна лихва), начислена на основание Раздел II, т.10 от Договора за кредит, за периода 14.05.2020 г. – 01.09.2021 г. включително;

- 83,16 евро /осемдесет и три евро и шестнадесет евроцента/ - законна лихва, начислена на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД за периода от 02.09.2021 г. до 07.10.2021 г. включително;

- 49,08 евро /четиридесет и девет евро и осем евроцента/ - разноси за връчване на покани до длъжниците, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА А. Д. Б., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. "Ц." № 23, ет.1, ап.3 и Г. А.

М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. "И." № 11, вх.А, ет.1, ап.2, **солидарно да заплатят** на „Първа инвестиционна банка“ АД, вписано в Търговския регистър на ЮЛНЦ при АВ, с ЕИК: 831094393, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Изгрев“, бул. „Драган Цанков“ № 37, представлявано от изпълнителните директори Никола Христов Бакалов, Светозар Александров Попов, Ралица Иванова Богоева и Чавдар Георгиев Златев, **сумата от 318,01 /триста и осемнадесет лева и една стотинка/ лева**, представляваща сторени разноси в заповедното производство по ч.гр.д.№ 1433/2021 г. по описа на РС-П., съгласно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА А. Д. Б., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. "Ц." № 23, ет.1, ап.3 и Г. А. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. "И." № 11, вх.А, ет.1, ап.2, **солидарно да заплатят** на „Първа инвестиционна банка“ АД, вписано в Търговския регистър на ЮЛНЦ при АВ, с ЕИК: 831094393, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Изгрев“, бул. „Драган Цанков“ № 37, представлявано от изпълнителните директори Никола Христов Бакалов, Светозар Александров Попов, Ралица Иванова Богоева и Чавдар Георгиев Златев, **сумата от 685,37 /шестстотин осемдесет и пет лева и тридесет и седем стотинки/ лева**, представляваща сторени разноси в настоящето производство, съгласно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „Първа инвестиционна банка“ АД, вписано в Търговския регистър на ЮЛНЦ при АВ, с ЕИК: 831094393, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Изгрев“, бул. „Драган Цанков“ № 37, представлявано от изпълнителните директори Никола Христов Бакалов, Светозар Александров Попов, Ралица Иванова Богоева и Чавдар Георгиев Златев, **да заплати** на А. Д. Б., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. "Ц." № 23, ет.1, ап.3 и Г. А. М., ЕГН: *****, с адрес гр. П., ж.к. "И." № 11, вх.А, ет.1, ап.2, **сумата от 102,09 /сто и два лева и девет стотинки/ лева**, представляваща сторени разноси в настоящето производство, съгласно отхвърлената част от исковете.

На основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ОСЪЖДА „Първа инвестиционна банка“ АД, вписано в Търговския регистър на ЮЛНЦ при АВ, с ЕИК: 831094393, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Изгрев“, бул. „Драган Цанков“ № 37, представлявано от изпълнителните директори Никола Христов Бакалов, Светозар Александров Попов, Ралица Иванова Богоева и Чавдар Георгиев Златев, **да заплати** на адв. А. Д. Б., ЕГН: *****, АК – Благоевград, процесуален представител на ответника Г. М., **сумата от 1454,03 (хиляда четиристотин петдесет и четири лева и три стотинки) лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в настоящето исково производство.

Решението подлежи на обжалване пред Благоевградския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____